

пераклады

пераклады

Франсуа Жакмэн



...ранак гэтакі чисты, што,
здаецца, патрэбна памерці, каб
яго апісаць...

З нізкі «Поры году»

ЛЕТА

Які летуценънік меў бы досыць
адвагі, каб прамацаць душу
чорную сонца?

Яго невымоўны, непастрымлівы пал –
адрынаньне ўсяго.

Неаглядная цёмнач у ягоным
сядрку пякельным.

Пераклад
з французскай –
Ніны МАЦяШ.
Друкуеца
ў скароце.

* * *

Святло заходзіць у лес,
быццам адтайнаваньне.
Яно сълядкуе па съцежках, якія
абмінае лістота.

Усё стаецца відомым і
невытлумачным.

Съядомасьць зьбіваецца з тропу ад думкі
пра
нейкую зыркую непазьбежнасьць.

* * *

Позірк зълёг у
пыл.

Ён брыдзе ўсьлед за фразаю
хісткай па паветры
прасьмяглым.

І ўтрапёна малюе сваё.

* * *

Гожае надвор'е — гэта метад,
які абнаўляе ілюзію
паводле ясьнейшых правілаў.

Формулы нараджаюцца ў
перапляценыні вяршалінаў.

Такая навука павыфармоўвала
ўсіх закаханых.

* * *

З першым пробліскам
дня зъяўляецца тое,
што амаль немагчыма
ўсьвядоміць.

Нейкі сімвал, які пазначае
пераправу съякоты.

І лета шукае
найдакладнейшую метафару.

* * *

Сыпёка — гэта другая
ноч.

Ашалелыя, кветкі шукаюць
рады ў расьселінках

мінералаў.
Думка баіцца зблукаць:
яна ўтульваеца ў дрымоту.

* * *

Там, дзе валадарыць півоня,
дастаткова таямніцы паланьня,
каб насыціўся дух.

Калі няма чаму съведчыць,
выказынікам можа быць
летаргія.

* * *

Ранак гэтакі чисты, што,
здаецца, патрэбна памерці, каб
яго апісаць.

Выказванье съветлых пачуцьцяў
на гэтую тэму – амаль
непрыстойнасць.

Яшчэ наперадзе тыя пакуты, што
выбавяць ад жаданьня
быць трапным?

* * *

Неспадзянана пакутліва часам
бывае на самым съвітанку.
Быццам маланка, працінае раптоўная
думка:

«Сёньня зноў
ня будзе асаблівай
падставы, каб жыць».

Тады, дзеля ратунку, я адразу ж
пачынаю свой дзень.

* * *

Сама поўдзень. Цішыня
пакалыхвае ягоныя пчолы.

На макаўцы веву

празмерная чыстасьць; яна
пагражае ўсяму, што хоць
нештачка значыць.

Стрэлка съпёкі ня хоча
паказваць імгненнасьць,
найпрадаўнейшы час усяго.

* * *

Съветлячок малюе
арабескі ночы.

Дрогкую дарогу,
якая вядзе да бясформнасьці.

Паблажлівы шлях,
па якім ціха ступаюць
пачвары.

* * *

Ішлося лесам, як па
прасечанай у ценю
галерэі.

Пахошчы прохаладзі
амывалі, бы вада, якая
яшчэ ня вырашыла быць
сунічкай.

Над галавою плюскацела
сонца, што пакатурхвала й выярчвала
бераг лістоты.

А вонкі, й троху воддарль, поўдзень
съпякотны бомкаў звончыкам
паветра.

* * *

Съвежасьць тчэ суцішнасьць
вечару.

Упадзе горкі плод, зробіць
шнар на цішы, і зноў усё навакол
сам спакой і ашчаднасьць.

Засяроджанасьць тая небяспечна

глыбее.

Толькі зоркі ўратуюць ад
гэтай дыхтоўнасці цёмнай.

* * *

На досьвітку паветра мае водар
глыбокага збанка.

Цяплынъ шчэ съвежая і
неба яшчэ чыстае.

Цуд гэты непрацяглы ўзяты ў
аклад расы.

* * *

Час высьпяванья зорак.

Здатны расьцечыць нашыя перакананьні,
абшар прымерклы высявае нас у
баразну няіснасці.

I маё «я» спрабуе аднавіцца
у самазабыцьці
бязъмежным.

* * *

Сыходзіць прохаладзь па сходах
ночы.

Яна этэрная сястра вады,
ўлётная субстанцыя, якая блукае на
пашах цемры.

Адзіна ціша чуе
яе крокі.

* * *

Лепш не вучыцца
у таго, хто ясны.

Сонца скажае лінію
дня.

Яно кліча хутчэй да сълепаты,
а не да істапраўданасці.

* * *

Трава скошаная.

Без яе луг зрабіўся
бязвыйсьцевай съцежкай.

Не хачу разгадваць
загадку, хто ідзе пад покрываем
сена.

* * *

Ранічнае сонца
съвеціць зажурана.

Палкасьць пераконваць
букеты зъмянілася
нязвыклаю стомай.

Цъмяная небясьпека пачынае
пазначваць съвет.

* * *

Ніхто ня ведае, што хоча
сказаць лета.
Логіка съпёкі тлуміць
найнеаспрэчнейшага мысьляра.

Толькі лету сена
складае процыму аб'ектыўных, але
неспазнатных зазнакаў.

Дастаткова пачытаць з галавой
непакрытай
апоўдні, і розмысл стаецца
загадковым і дзівачым.

Рэдакцыя часопіса «Дзеяслоў» далучаеца
да ўсіх віншаваньняў, што прыйшлі ў гэтыя дні
на адрас Ніны МАЦЯШ з нагоды юбілею.
Зычым спадарыні Ніне здароўя і плёну, нястомнасыці
ў працы на добрую славу нашай Айчыны.
